

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Pospíšila, soudkyně Lenky Bahýřové a soudkyně Kateřiny Mrázové, ve věci

navrhovatelů: a) **Ing. J. P.**
bytem X
b) **Bc. J. P.**
bytem X
c) **V. U.**
bytem X
d) **O. B.**
bytem X
e) **K. K.**
bytem X
f) **Ing. arch. V. M.**
bytem X
g) **Ing. J. M.**
bytem X
h) **M. P.**
bytem X,
všichni zastoupeni advokátem JUDr. Kamilem Jelínkem, Ph.D.
sídlem Dominikánské náměstí 656/2, 602 00 Brno

proti
odpůrkyni: **obec Zbraslav**
sídlem Komenského 105, 664 84 Zbraslav
zastoupena advokátem JUDr. Petrem Fialou
sídlem Helfertova 2040/13, 613 00 Brno

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Zbraslav, schváleného usnesením zastupitelstva obce č. 01/23 dne 19. 9. 2023, č. j. OZB/1379/2023, a to v části vymezení plochy Z.4

takto:

- I. Opatření obecné povahy – Územní plán Zbraslav, schválený usnesením zastupitelstva obce č. 01/23 dne 19. 9. 2023, č. j. OZB/1379/2023, **se ruší** v části vymezení plochy Z.4 dnem právní moci tohoto rozsudku.
- II. Odpůrkyně **je povinna** zaplatit navrhovatelům na náhradě nákladů řízení částku 88 613 Kč k rukám jejich advokáta JUDr. Kamila Jelínka, Ph.D., a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:**I. Vymezení věci**

1. Navrhovatelé se domáhají toho, aby soud zrušil opatření obecné povahy ze dne 19. 9. 2023, č. j. OZB/1379/2023, č. 01/23, Územní plán Zbraslav, a to v části vymezení plochy Z.4 (dále též jen „napadené OOP“). Plocha Z.4 je v územním plánu vymezena jako zastavitelná, její využití je však podmíněno zpracováním územní studie a etapizací.
2. Navrhovatelé uplatnili množství námitek, a to jak proti postupu při pořízení opatření obecné povahy, tak proti výslednému řešení územně plánovací dokumentace v napadené části. Považují jej za nezákonné, nepřiměřené a diskriminační.
3. Soud neměl pochybnosti o splnění podmínek řízení. Návrh byl podán včas a navrhovatelé jsou k jeho podání legitimováni. Bylo tak možné přistoupit k jeho věcnému projednání, při němž je soud vázán rozsahem a důvody návrhu [§ 101d odst. 1 soudního řádu správního („s. ř. s.“)]. Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Účastníci řízení jednání nepožadovali a soud neshledal jeho konání nezbytným.
4. Za účelem přehlednosti odůvodnění je rozsudek strukturován tak, že jednotlivé návrhové body jsou seřazeny a vypořádány dle logické posloupnosti soudního přezkumu opatření obecné povahy. Při posouzení zákonnosti napadeného OOP soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání. Nejprve se zabýval námitkami procesního charakteru a poté otázkami hmotněprávními. Argumenty navrhovatelů a reakce odpůrkyně soud v rámci jednotlivých částí odůvodnění předřadil vlastnímu hodnocení.

II. Námitky proti postupu při pořízení napadeného OOP*II.a) Stanovení termínu pro podání připomínek před společným projednáním návrhu**Argumentace navrhovatelů*

5. Podle navrhovatelů byl termín pro podání připomínek k návrhu územního plánu, zmiňovaný v odůvodnění územního plánu Zbraslav (na str. K2 až K3), v rozporu s veřejnou vyhláškou ze dne 30. 8. 2022, která oznamovala zahájení společného jednání o návrhu územního plánu. Tento termín (v odůvodnění je uvedeno datum 19. 10. 2023, termín společného jednání však byl 19. 10. 2022) byl též v rozporu s § 50 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).

Reakce odpůrkyně

6. Odpůrkyně s odkazem na vyhlášku ze dne 30. 8. 2022 uvedla, že posledním dnem pro uplatnění písemných připomínek k návrhu územního plánu byl den 14. 10. 2022 (vyvěšeno

bylo 30. 8. 2022 + 15 dnů do doručení + 30 dnů). Takto stanovená lhůta byla v souladu s § 50 odst. 3 stavebního zákona. Právo občanů na podání písemných připomínek nemohlo být zkráceno, pokud byla lhůta pro jejich podání ještě delší než lhůta zákonem stanovená.

7. Z relevantní právní úpravy nevyplývá, že se společné jednání musí konat až po konci lhůty pro podání připomínek. Společné jednání se konalo dne 19. 9. 2022, přičemž ještě měsíc po jeho konání mohla veřejnost podávat své písemné připomínky. Žádné písemné připomínky však uplatněny nebyly.

Hodnocení soudu

Stanovení termínu pro podání připomínek neomezilo práva navrhovatelů

8. Podle § 50 odst. 2 stavebního zákona pořizovatel oznámí místo a dobu konání společného jednání o návrhu územního plánu a vyhodnocení jeho vlivů na udržitelný rozvoj území, pokud se zpracovává, nejméně 15 dnů předem jednotlivě dotčeným orgánům, krajskému úřadu, obci, pro kterou je územní plán pořizován, újezdnímu úřadu sousedícího vojenského újezdu a sousedním obcím (...). Podle § 50 odst. 3 stavebního zákona *pořizovatel doručí návrh územního plánu a vyhodnocení vlivů návrhu územního plánu na udržitelný rozvoj území, pokud se zpracovává, veřejnou vyhláškou*. Do 30 dnů ode dne doručení může každý uplatnit u pořizovatele písemné připomínky. K později uplatněným připomínkám se nepřihlíží.
9. Soud ze spisové dokumentace ověřil, že veřejnou vyhláškou ze dne 30. 8. 2022, č. j. OZB/1128/2022, bylo dle § 50 odst. 2 a 3 stavebního zákona oznámeno konání společného jednání o návrhu Územního plánu Zbraslav u Brna, jehož součástí je vyhodnocení vlivů na životní prostředí a vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území. Pořizovatel touto vyhláškou mj. informoval, kdy a kde bude návrh územního plánu vystaven k veřejnému nahlédnutí. A bylo v ní v souladu s § 50 odst. 3 stavebního zákona uvedeno, že do 30 dnů ode dne jejího doručení může každý uplatnit u pořizovatele písemné připomínky. Vyhláška byla vyvěšena dne 30. 8. 2022, dne 14. 9. 2022 byla doručena (15. dnem po vyvěšení, viz § 25 odst. 2 správního řádu) a veřejnost tak mohla do 14. 10. 2022 uplatnit připomínky k návrhu územního plánu.
10. Společné jednání o návrhu územního plánu se uskutečnilo dne 19. 9. 2022, v navrhovateli odkazované části odůvodnění územního plánu je tak uváděný termín společného jednání dne 19. 10. 2023 nesprávným údajem; jedná se však zjevně pouze o nedostatek formálního charakteru (omyl v psaní). Navrhovatelé mají pravdu rovněž v tom, že konání společného jednání dne 19. 9. 2022 předcházelo konečnému termínu pro podání připomínek k návrhu územního plánu ze strany veřejnosti (14. 10. 2022). Z uvedených skutečností však nelze usuzovat na nezákonnost postupu při pořizení územního plánu a ani z argumentace navrhovatelů není zřejmé, v čem by měla případná nezákonnost spočívat.
11. Navrhovatelé netvrdili, že by byli zkráceni na svém právu podat (z pozice veřejnosti) připomínky k návrhu územního plánu, jak jej zakotvuje § 50 odst. 3 stavebního zákona. Právní úprava nestanoví, že by termín pro podání připomínek ze strany veřejnosti k návrhu územního plánu nutně musel předcházet konání společného jednání dle § 50 odst. 2 stavebního zákona. Ostatně veřejnost se společného jednání s dotčenými orgány a dalšími zákonem vymezenými subjekty ani neúčastní. Smyslem podání připomínek ze strany veřejnosti v této fázi pořizení územního plánu je zejména možnost jejich zohlednění ze strany pořizovatele při úpravě návrhu územního plánu ještě před jeho veřejným projednáním, jedná se o jakýsi test přijatelnosti návrhu územního plánu ze strany veřejnosti, jejíž informovanost musí být na podkladě tzv. Aarhuské úmluvy zajištěna již v této fázi

pořízení územně plánovací dokumentace (viz k tomu např. komentář k § 50 odst. 3 In Průcha, P. a kol. *Stavební zákon: Praktický komentář*. Leges : Praha, 2017). Zjištění, že ke dni společného jednání nebyly doručeny připomínky občanů, proto ještě nesvědčí o tom, že připomínky zaslané později, v termínu vyplývajícím z vyhlášky, nebyly zohledněny, resp. zohledněny být nemohly.

II.b) Překvapivý postup pořizovatele

Argumentace navrhovatelů

12. Neformální beseda s veřejností, která se konala dne 8. 12. 2022, proběhla až po vypracování návrhu územního plánu. Požadavky dotčených občanů (navrhovatelů) proto nemohly být do původního návrhu územního plánu, který byl předmětem společného jednání, zapracovány. Pořizovatel po neformálním jednání návrh územního plánu upravil k veřejnému projednání, a to tak, že odstranil z výkresu plochu ZU-054 (park), v textu návrhu územního plánu pro veřejné projednání však zůstal park o velikosti 0,7 ha a poměru stran 1:4 – 2:3, včetně objízdné komunikace, a zahrnut byl pod podmínku územní studie US.2. Pořizovatel svoji vizi parku, s níž navrhovatelé a další dotčené osoby na neformální besedě nesouhlasili, prosadil do územního plánu prostřednictvím územní studie.

Reakce odpůrkyně

13. Konání neformální besedy se nijak nedotklo možnosti uplatnit námitky a připomínky k návrhu územního plánu ve smyslu § 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Odpůrkyně navrhovatelům přisvědčila, že pokud by nedošlo ke konání neformální besedy a navrhovatelé by zde neformálně neuplatnili své připomínky k ploše ZU-054, odpůrkyně by tuto plochu v návrhu pro veřejné projednání ponechala a navrhovatelé by mohli proti vymezení této plochy brojit námitkami a připomínkami po veřejném projednání. Odpůrkyně se podivila nad tím, že jí navrhovatelé vytýkají vstřícný přístup a zohlednění jejich neformálních připomínek.

Hodnocení soudu

Postup navazující na neformální besedu s občany nevybočil ze zákonných mezí

14. Spisová dokumentace neobsahuje podklady týkající se „společné besedy s veřejností“, která se měla konat dne 18. 12. 2022, za účasti projektantů a určeného zastupitele. Pro posouzení této námítky, resp. pro přezkum napadeného OOP, nicméně nejsou okolnosti této besedy a její výstupy podstatné. Jedná se totiž o postup nad rámec právní úpravy pořízení územního plánu, jakkoli je jeho (jistě obecně chvályhodným) účelem lepší informovanost občanů o plánované změně regulace území. Jak sami navrhovatelé uváděli, jednalo se o vstřícný krok vůči osobám, jejichž práva by mohla být územním plánem dotčena, avšak bez nároku na formální vypořádání případně uplatněných podnětů či připomínek (k tomu viz navrhovateli odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2011, č. j. 1 Ao 7/2010-92). K tomu slouží postupy předvídané právní úpravou.
15. V případě napadeného OOP pořizovatel na získané poznatky z neformální besedy reagoval, a to mj. tím, že z grafické části návrhu územního plánu (určeného pro veřejné projednání) odstranil plochu ZU-054 (park) a původně navržený park zahrnul pod podmínku územní studie US.2. Tento postup, kdy pořizovatel reagoval na podněty některých občanů a přizpůsobil jim navrhovanou podobu územního plánu, jistě nelze sám o sobě vyhodnotit jako nezákonný. Z tohoto hlediska tedy soud žádná pochybení neshledal. Samotné pojetí regulace zastavitelné plochy Z.4 z hlediska jejích hmotněprávních dopadů do práv

navrhovatelů nicméně bude předmětem posouzení v dalších částech odůvodnění tohoto rozsudku.

II.c) Pochybení při veřejném projednání

Argumentace navrhovatelů

16. Navrhovatelé byli při veřejném projednání návrhu územního plánu dne 20. 3. 2023 mylně informováni ústní formou, že tématem konání veřejného projednání je pouze vyhodnocení vlivů na životní prostředí a na udržitelný rozvoj, a že pouze v tomto rozsahu mohou občané podat námítky. Tomuto ústnímu poučení odporovalo oznámení o konání veřejného projednání ze dne 10. 2. 2023. U dotčených osob tak mohl být v důsledku mylného ústního poučení vyvolán dojem, že nemohou podat námítky či připomínky k návrhu územního plánu. Tímto postupem mohla být procesní práva občanů obce a navrhovatelů porušena. Skutečnost, že navrhovatelé námítky podali, toto pochybení nezhojila. Pomíjena jsou též práva mnoha dalších subjektů, které podle nesprávného poučení pořizovatele postupovaly.
17. Navrhovatelé navrhli, aby byl proveden jako důkaz záznam z veřejného projednání, jímž by měla odpůrkyně disponovat. Navrhovatelé na veřejném projednání i zástupce veřejnosti na základě věcně shodné připomínky proti parku brojili; nesouhlas s parkem potvrdilo podpisem asi 150 občanů obce. Povinností pořizovatele, resp. odpůrkyně bylo, se s touto skutečností řádně vypořádat, což se nestalo.

Reakce odpůrkyně

18. Údajně nesprávné ústní poučení na veřejném projednání územního plánu nepadlo. A i kdyby snad bylo možné nějaké vyjádření takto interpretovat, relevantní je pouze poučení písemné, které bylo provedeno plně v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 257/2016-49). Navrhovatelé ani netvrdí, že by namítaným postupem bylo zasaženo do jejich právní sféry, námítky podali. Provedení důkazu zvukovým záznamem z veřejného projednání tak nemůže přinést žádný relevantní poznatek.
19. Ze zákona nevyplývá povinnost vypořádat se s ústními námítkami navrhovatelů a zmocněného zástupce veřejnosti, které byly předneseny v rámci veřejného projednání. Obecné výtky a nesouhlas byl ze strany odpůrkyně zohledněn ještě před veřejným projednáním, kdy byla plocha veřejného prostranství z návrhu vypuštěna a její realizace podmíněna zpracováním územní studie, která má nalézt nejlepší řešení.

Hodnocení soudu

Navrhovatelé byli řádně poučeni o možnosti podat námítky proti návrhu územního plánu

20. Spisová dokumentace neobsahuje nahrávku z veřejného projednání návrhu územního plánu dne 20. 3. 2023. Ostatně relevantní právní úprava ani nevyžaduje, aby byla taková nahrávka pořízena. Součástí spisové dokumentace je pouze písemný záznam z tohoto jednání. V něm se mj. uvádí, že občané byli poučeni o podání námitek a připomínek dle stavebního zákona písemnou formou, a že pro doručení „stanovisek a připomínek“ byla stanovena lhůta do 27. 3. 2023.
21. Relevantní skutečností pro posouzení namítaného uvedení v omyl či nesprávného poučení o možnosti podat námítky či připomínky je zjištění, že veřejnou vyhláškou ze dne 10. 2. 2023, č. j. OZB/270/2023, která byla na úřední desce Obecního úřadu Zbraslav vyvěšena dne 10. 2. 2023 a sňata dne 28. 3. 2023, bylo oznámeno konání veřejného projednání návrhu

Územního plánu Zbraslav, jehož součástí je vyhodnocení vlivů na životní prostředí a vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území. Součástí oznámení je rovněž mj. výzva, resp. poučení, že nejpozději do 7 dnů ode dne projednání, tj. do dne 27. 3. 2023, může každý uplatnit své připomínky, resp. že dotčení vlastníci mohou ve stejné lhůtě uplatnit odůvodněné námitky. A že je nutno tyto připomínky, resp. námitky uplatnit ve stanovené lhůtě písemně, jinak se k nim nepřihlíží.

22. S ohledem na skutečnost, že dotčení vlastníci (navrhovatelé) byli o možnosti podání námitek proti návrhu územního plánu řádně poučeni zcela v souladu s § 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona, což dokumentuje obsah uvedené veřejné vyhlášky, nelze uplatněné argumentaci přisvědčit. Navrhovatelé ostatně ani sami netvrdili, že by se údajně mylné, nepřesné či nesprávně pochopené poučení pořizovatele dotklo jejich procesního práva (na podání námitek). Zcela obecné tvrzení, že by se ústní poučení uváděné v rámci veřejného projednání mohlo dotknout někoho jiného, pak není pro přezkum této věci relevantní. Z uvedených důvodů považoval soud za nadbytečné provádět důkaz nahrávkou z veřejného projednání ze dne 20. 3. 2023, neboť by to nic nezměnilo na závěru, že navrhovatelé nebyli nijak zkráceni na svém právu uplatnit námitky proti kompletnímu návrhu územnímu plánu, jak byl do veřejného jednání předložen. Odpůrkyni lze pak přisvědčit, že není zákonnou povinností pořizovatele vypořádat se s ústními námitkami navrhovatelů či zástupce veřejnosti, jež byly předneseny v rámci veřejného projednání. Pro výslednou podobu územního plánu a jeho odůvodnění, jehož součástí je též vypořádání těchto námitek, je podstatná jejich písemná podoba.

II.d) Neproověření variant a nekonání opakovaného veřejného projednání

Argumentace navrhovatelů

23. Navrhovatelé v rámci námitek požadovali, aby pořizovatel vypracoval variantní řešení, které by bylo prokonzultováno s dotčenými vlastníky a veřejností. Řešení lokality Z.4 je totiž sporné a nevhodné, není prokázáno, že nebude neúměrně zatěžovat dotčené vlastníky. Pokud by tak bylo postupováno, došlo by k takové úpravě návrhu územního plánu, která by vyžadovala opakované veřejné projednání ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona. A bylo chybou, pokud tak postupováno nebylo.
24. V návrhu územního plánu pro veřejné projednání byla územní studie US.2 odůvodněna poměrně stručně, v rámci napadeného OOP však došlo ke značnému rozšíření odůvodnění a konkretizaci. Odůvodnění na str. D72 až D77 dle navrhovatelů nekompromisně obhajuje park a navrhovatelé tak byli zkráceni na svém právu proti územní studii brojít. Podle navrhovatelů mělo dojít k opakovanému veřejnému projednání dle § 53 odst. 2 stavebního zákona.

Reakce odpůrkyně

25. K porušení procesních práv navrhovatelů nedošlo. Námitka navrhovatelů na zpracování variantního řešení byla zamítnuta a toto rozhodnutí bylo řádně odůvodněno (viz str. K19 a K20 odůvodnění územního plánu k rozhodnutí o vhodnosti podmínění využití území zpracováním územní studie US.2). Požadavek na variantní řešení je tak z povahy věci nadbytečný, bylo-li rozhodnuto o zpracování územní studie. Požadavek navrhovatelů má obstrukční povahu, neboť navrhovatelé brojí zcela proti záměru umístit v ploše Z.4 jakoukoliv plochu veřejného prostranství.

26. Rozšíření odůvodnění napadeného OOP rovněž nebylo důvodem konání opakovaného veřejného projednání dle § 53 odst. 2 stavebního zákona. Nejednalo se o podstatnou úpravu návrhu územního plánu po veřejném projednání, neboť nedošlo ke změně návrhu regulace samotné (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2009-185, č. j. 6 Ao 6/2011-76, č. j. 5 AOs 1/2012-140).

Hodnocení soudu

Ke konání opakovaného veřejného projednání nebyly důvody

27. Z ustanovení § 53 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že k opakovanému veřejnému projednání návrhu územního plánu musí dojít tehdy, pokud dojde na základě jeho veřejného projednání k *podstatné úpravě*. V takovém případě stanoví právní úprava před opakovaným veřejným projednáním specifický postup – pořizovatel si vyžádá stanovisko příslušného úřadu a stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny za účelem zjištění, zda má být upravený návrh posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí, případně jakým způsobem stanoví podrobnější požadavky podle § 10i zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Upravený návrh a případné upravené nebo doplněné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území se v rozsahu těchto úprav projedná na opakovaném veřejném projednání.
28. Nutno poukázat též na § 172 odst. 5 věta čtvrtá správního řádu, který stanoví, že pokud „*by vyřízení námítky vedlo k řešení, které přímo ovlivní oprávněné zájmy některé osoby jiným způsobem než návrh opatření obecné povahy, a není-li změna zjevně též v její prospěch, zjistí správní orgán její stanovisko.*“ Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že postup dle správního řádu je na místě zvážit v situacích, kde vzhledem k povaze rozhodnutí o námitkách není nutné nové veřejné projednání návrhu územního plánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 AOs 1/2013-85, body 71 a 72). Podstatné je, že účelem uvedených ustanovení stavebního zákona či správního řádu je dát veřejnosti či oprávněným osobám možnost reagovat na předem neočekávané, avšak pro ně zásadní, změny návrhu (viz rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 9 AOs 3/2013-31).
29. „Podstatná úprava“ je neurčitý právní pojem a stavební zákon jej nedefinuje. Obecně lze však podstatnou úpravou územního plánu rozumět takovou úpravu či změnu územního plánu, která nově ovlivňuje veřejné zájmy (a je na místě, aby se k této změně vyjádřil dotčený orgán), která se podstatně dotýká práv osob, jež mohou uplatnit námítky, případně takovou podstatnou změnu návrhu řešení územně plánovací regulace, k níž se nemohla vyjádřit veřejnost [srov. Macháčková, J. a kol. *Stavební zákon. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 272; a judikaturu NSS – rozsudky ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185, č. 1971/2010 Sb.NSS; ze dne 8. 2. 2012, č. j. 6 Ao 7/2011-74, či ze dne 31. 10. 2013, č. j. 5 AOs 1/2012-140). Posouzení, zda se jedná o podstatnou úpravu návrhu, je přitom nutno provést ve vztahu k celkovému obsahu napadeného opatření obecné povahy (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 9 AOs 3/2013-31).
30. Navrhovatelé na několika místech svého návrhu uvedli různé důvody pro opakované veřejné projednání návrhu, jehož nekonání odpůrkyni vytýkají. Ani jeden však nepředstavuje podstatnou úpravu návrhu územního plánu ve shora uvedeném smyslu.
31. Pokud navrhovatelé vytýkají, že pořizovatel nevypracoval variantní řešení, které by bylo prokonzultováno s dotčenými vlastníky a veřejností, nejedná se o podstatnou úpravu návrhu po veřejném projednání. Na podkladě námítky požadující zpracování variantního řešení nedošlo k podstatné úpravě návrhu územního plánu (jakkoli jsou navrhovatelé přesvědčení,

že k tomu dojít mělo). Důvodem opakovaného veřejného projednání logicky není ani skutečnost, že územní studie US.2 byla do návrhu územního plánu vložena po jeho neformálním projednání s veřejností. Jednalo se totiž o změnu, k níž se mohli navrhovatelé v rámci veřejného projednání vyjádřit.

32. Ani rozšíření odůvodnění ve vztahu k územní studii US.2 podstatnou úpravu návrhu nepředstavuje za situace, kdy její účel zůstal stejný, nedošlo totiž ke změně návrhu regulace v území. Navrhovatelé proti územní studii mohli brojit ve svých námitkách a tohoto práva využili. Doplnění odůvodnění napadeného OOP v návaznosti na tyto námitky tak nepředstavuje důvod pro konání opakovaného veřejného projednání.
33. Navrhovatelé dále považují za podstatnou změnu návrhu územního plánu, že po veřejném projednání návrhu došlo ke sloučení ploch Z.4 a Z.5 v otázce zeleně (námitka navazuje na nesouhlas s tímto sloučením). K tomu je nutno uvést, že vytýkané sloučení ploch Z.4 a Z.5 v otázce zeleně je rovněž otázkou doplnění odůvodnění napadeného OOP. V návrhu územního plánu ve fázi veřejného projednání byla vymezena rozvojová plocha zeleně ZP-059 (nejbližší ploše Z.5) a co se týká navazující plochy Z.4, zde bylo vymezení zeleně řešeno územní studií US.2. Po veřejném projednání pak v tomto ohledu nedošlo ke změnám. Doplnění odůvodnění ve vztahu k zamýšlené veřejné zeleni v rámci plochy Z.4, proti níž navrhovatelé od začátku brojí jako proti celku, proto nelze považovat za podstatnou úpravu návrhu územního plánu, která by vyžadovala opakované veřejné projednání.

II.e) Nesoulad textové a grafické části územního plánu

Argumentace navrhovatelů

34. V textu návrhu územního plánu pro veřejné projednání (str. D38) pořizovatel pracoval s plochou ZP-054 v rámci zastavitelné plochy Z.4. V mapových podkladech však již tuto plochu nebylo možné nalézt, což považují navrhovatelé za rozpor, který v napadeném OOP přetrvává. V části D „Komplexní zdůvodnění řešení“ bodu 13 „Územní studie“ návrhu územního plánu před veřejným projednáním bylo v obr. D25 uvedeno schéma možného řešení zástavby a umístění veřejného prostranství pro zpracování územní studie US.2 „Březina“, které odpovídalo tomu, jak byla zakreslena plocha ZU-054 v hlavním výkresu k původnímu návrhu územního plánu pro společné projednání. Toto možné řešení bylo převzato i do konečné verze územního plánu (str. D76). Text odůvodnění však s touto plochou přímo nepracuje. Jedná se o rozpor, pro který by mělo být napadené OOP zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2010, č. j. 2 Ao 1/2009-74).
35. Pokud je park v ploše Z.4 skutečně zamýšlen, měl by být vyznačen také v hlavním výkresu a v příslušných tabulkách, včetně uvedení rozlohy. A především by mělo být zřejmé, že se jedná o plochu zeleně. Na straně E 31 odůvodnění územního plánu (tabulka záboru ZPF) není k lokalitě Z.4 uvedena žádná zeleně ani park velikosti 0,7 ha pod ZP (plochy zeleně). Park je tak „schován“ v textu odůvodnění územního plánu v jiné ploše a rozloze (str. D72 odůvodnění), což má za následek nesrozumitelnost napadeného OOP.

Reakce odpůrkyně

36. Odpůrkyni není jasné, jak by mohla být v grafické části vymezena plocha veřejného prostranství, jestliže není její konečné umístění vůbec jasné a určité. Přesné umístění plochy veřejného prostranství bude známo až po zpracování územní studie US.2. Na rozdíl od situace řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2010, č. j. 2 Ao 1/2009-74, zde nevzniká nejistota o tom, jaká regulace je právně závazná. Není-li v grafické části

územního plánu zobrazena plocha, jejíž umístění ani logicky není možné zobrazit, neboť není známo, nezakládá to nejednoznačnost územního plánu.

37. Podstatou institutu územní studie je, že se jejím prostřednictvím prověřují, posuzují a ověřují různé varianty řešení určitých problémů v daném území – zde problém nejvhodnějšího umístění plochy veřejného prostranství. Provedení územní studie za předem stanovených podmínek je postupem zákonem předvídaný (§ 43 odst. 2 stavebního zákona). Tvrzení navrhovatelů, že je již o konečné poloze plochy veřejného prostranství rozhodnuto, je spekulativní. Územní studie prověří všechna možná a vhodná řešení a nalezne nejvhodnější způsob umístění plochy veřejného prostranství.

Hodnocení soudu

V textové a grafické část územního plánu nejsou rozpory

38. Soud se k námitkám navrhovatelů zabýval tím, zda regulace plochy Z.4, vymezená v textové části územního plánu, odpovídá jeho části grafické. Dle navrhovatelů se tento rozpor týká plochy ZP-054 v rámci zastavitelné plochy Z.4, která není vymezena v mapových podkladech. K tomu soud ve shodě s tvrzením navrhovatelů shledal, že plocha ZP-054 v přezkoumávaném územním plánu obsažena není. A to ani v textové části, ani v části grafické. Jak je uvedeno v odůvodnění napadeného OOP (str. K24), plocha ZU-054 byla v návrhu územního plánu pro společné jednání vymezena v ploše Z.4 jako související plocha veřejného prostranství. Po společném jednání však „byla na základě pokynu určeného zastupitele a pořizovatele plocha Z.4 nově metodicky pojata (...)“. Skutečnost, že plocha ZP-054 byla v návrhu územního plánu původně vymezena, avšak v procesu jeho pořízení došlo k přehodnocení této původně navrhované regulace území, nelze považovat za rozpor textové a grafické části územního plánu v podobě, v jaké byl nakonec schválen.
39. Schéma obsažené v obr. D25 (jakkoli odpovídalo zakreslení plochy ZU-054 v původní verzi územního plánu pro společné projednání) je jedním z možných řešení zástavby a umístění veřejného prostranství pro zpracování územní studie US.2. Za této situace, pokud by grafická část územního plánu obsahovala vymezení plochy ZU-054, neodpovídala by verzi textové, neboť ta uvedenou plochu nevymezuje.
40. Co se týká zamýšleného parku v ploše Z.4, je pravdou, že s jeho budoucím umístěním územní plán počítá. Jak stanoví textová část (výrok) v bodě 13.1 (str. 31), k zajištění podmínek pro podrobnější prověření vybraných území se vymezují plochy a koridory, ve kterých je rozhodování o změnách v území podmíněno zpracováním územní studie. Územní studie US.2 „Březina“ je pak vymezena jako „studie určená pro podrobnější prověření rozvoje navržené smíšené obytné zástavby, včetně vymezení pozemků veřejného prostranství o minimální velikosti 0,7 ha a poměru stran 1:4 až 2:3 v rámci plochy SV.030 formou parkové zeleně“.
41. Za této situace nemohla být plánovaná plocha zeleně vymezena v hlavním výkresu, neboť její umístění je podmíněno zpracováním územní studie. V souladu s přílohou 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, která stanovila obsahové náležitosti územně plánovací dokumentace, jsou však plochy pro zpracování územní studie vymezeny ve výkresu základního územního členění. Územní studie US.2 tedy je součástí grafické části územního plánu jako jedna ze šesti územních studií, jejichž zpracování územní plán Zbraslav stanoví. Takové vymezení plochy Z.4, jejíž využití je podmíněno zpracováním územní studie US.2, není dle soudu nesrozumitelné. Navrhovatelé mu rozumí dobře – s parkovou

zelení v ploše Z.4 se do budoucna počítá; ostatně to ze strany odpůrkyně ani rozporováno není.

II.f) Vady v odůvodnění napadeného OOP

Argumentace navrhovatelů

42. V Územním plánu Zbraslav z roku 2010 bylo území plochy Z.4 (dříve označená jako plocha H) vymezeno jako plocha obytná potenciálně rozvojová, s jednou protínající komunikací a stavebními místy z obou stran, a především bez parku. V územním plánu z roku 2010 činila šíře místní komunikace, ohraničená chodníky, 5-6 metrů. Ve schváleném územním plánu je však plocha veřejného prostranství – pozemní komunikace PU.056 o rozloze 0,37 ha, což při délce komunikace 305 m odpovídá šíři komunikace 12 m a tudíž šíři navazující komunikace přes křižovatku s ulicí Na Nivě. Pokud mají být tyto komunikace shodné, mělo by být uvedeno, co vše veřejné prostranství s komunikací o ploše 0,37 ha zahrnuje. To však odpůrkyně vůbec nespecifikovala a odůvodnění napadeného OOP je z tohoto důvodu nedostatečné.
43. Případná změna funkčního využití pozemků, tj. jejich možným zahrnutím do plochy veřejného prostranství, resp. do plochy parkové zeleně, představuje hrubý nepoměr mezi dosavadním a novým funkčním využitím dotčených pozemků. A v odůvodnění napadeného OOP není tato změna náležitě zdůvodněna. Rovněž nebylo zdůvodněno, zda a jak bylo prověřeno, že konkrétně lokalita SV.030 je vhodná pro zamýšlené využití, tj. umístění parkové zeleně. Územní studie nemůže sloužit k prověřování, zda je vhodné použít plochu ke způsobu využití vymezenému územním plánem, její úlohou je hledat konkrétní řešení pro jeho naplnění.
44. Navrhovatelé též upozornili na rozpor odůvodnění územního plánu na str. D72 a D29. Na str. D29 jsou zmiňována veřejná prostranství všeobecná, pod nimiž se skrývá místní komunikace, na str. D72 je však do pojmu veřejných prostranství zahrnuta i parková zeleň. Odpůrkyně však opomíjí, že jiná pravidla jsou stanovena pro plochy veřejných prostranství (§ 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb.) a jiná pro plochy zeleně (§ 7a vyhlášky č. 501/2006 Sb.). Pokud je parková zeleň v Územním plánu Zbraslav zahrnuta do veřejného prostranství, dle § 7 vyhlášky se pro každé 2 ha zastavitelné plochy bydlení vymezuje související plocha veřejného prostranství o výměře 1 000 m². Pokud zastavitelnost plochy Z.4 činí dle Územního plánu Zbraslav 6,09 ha, tak to podle § 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb. odpovídá 0,3045 ha ploch veřejného prostranství. Výměra plánovaného parku má však činit 0,7 ha, což je dvojnásobná výměra. Odpůrkyně takový požadavek, který zasahuje do vlastnických práv navrhovatelů, řádně nezduvodnila. Řádně se nezabývala proporionalitou zvoleného řešení, ani alternativami, na které navrhovatelé v námitkách poukazovali.

Reakce odpůrkyně

45. Dle odpůrkyně jsou z odůvodnění napadeného OOP zřejmé důvody, proč byla regulace stanovena právě zvoleným způsobem. Na str. D77 je uvedeno, že plocha PU.056 je vymezena z důvodu, aby byla zajištěna základní prostupnost lokality. Chybějící podrobnosti týkající se konečné podoby komunikace nezpůsobují nedostatečné odůvodnění územního plánu.
46. Z odůvodnění územního plánu vyplývá (srov. str. D74 a D75), že důvodem pro plochu veřejného prostranství v ploše Z.4 je mj. požadavek vyplývající z § 7 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. V případě nevymezení plochy veřejného prostranství by musela být plocha Z.4 vymezena jako plocha zemědělského využití. Toto řešení je řádně odůvodněno. Tvzení

navrhovatelů, že požadavky na plochu veřejného prostranství bude moci splnit pouze omezené množství variant (především varianta prosazovaná pořizovatelem), je spekulativní. Obr. D25 na straně D76 je pouze ilustrativní, jedná se o jedno z možných řešení, kterých je více. Na str. D74 až D77 odůvodnění územního plánu jsou uvedeny odborné důvody pro umístění a velikost plochy veřejného prostranství (parku).

47. Odpůrkyně neopomenula alternativy pro stanovení ploch zeleně, které navrhovatelé uváděli v námitkách. Ty však dle odůvodnění napadeného OOP nebylo možné akceptovat z hlediska urbanistických, architektonických a estetických požadavků na využívání a prostorové uspořádání území. Naplnění minimálního požadavku vyplývajícího z vyhlášky není jediným relevantním kritériem pro územní plánování, zvolené řešení je řádně odůvodněno a je přiměřené.

Hodnocení soudu

Vytýkané vady odůvodnění nepřízvučnost napadeného OOP

48. V průběhu procesu pořízení územního plánu byly ze strany navrhovatelů vzneseny odůvodněné námitky. Jejich obsah se z velké části překrývá s argumentací nynějšího návrhu, v níž poukazovali též na nedostatky v odůvodnění napadeného OOP, resp. nedostatky odůvodnění rozhodnutí o jimi uplatněných námitkách.
49. K namítané změně plánované regulace v ploše Z.4 (možné zahrnutí pozemků navrhovatelů do plochy parkové zeleně) oproti Územnímu plánu Zbraslav z roku 2010 se odpůrkyně vyjádřila na str. K17 a násl. takto:

„[...] neexistuje právní nárok na kontinuitu regulace územně plánovací dokumentací. Hledisko historické kontinuity bylo přesto pro obec významné a rozvojovou plochu Z.4 v území zachovala. Nebylo ovšem možné zachovat dotčenou lokalitu Z.4 beze změn, neboť územní plán musí reflektovat právní předpisy účinné v době svého vydání. [...]

Plocha Z.4 je příkladem území, ve které je rozhodování o změnách v území podmíněno zpracováním územní studie. Platný územní plán byl vydán 31. 3. 2010 a nabyl účinnosti 16. 4. 2010. V jeho Výkresu základního členění je vymezena plocha H, pro zpracování územní studie. Lhůta pro pořízení územní studie nebyla stanovena. Zákonem č. 350/2012 Sb., kterým byl novelizován stavební zákon, účinný od 1. 1. 2013, nabylo platnost přechodné ustanovení č. 5, čl. II tohoto zákona, které stanovilo, že „Úkol prověřit územní studii změny využití plochy nebo koridoru vymezených v územním plánu jako podmínka pro rozhodování pozbývá platnosti uplynutím 4 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud není v uvedené územně plánovací dokumentaci stanovena lhůta pro vložení dat o územní studii do evidence územně plánovací činnosti“. Z toho vyplývá, že lhůta pro zpracování územní studie v ploše H k 1. 1. 2017 marně uplynula a rozhodování v území již zpracováním této studie není v tuto chvíli již podmíněno. Vlastníci dotčených pozemků tedy již mohou více než pět let předkládat návrhy na změny v území bez toho, že by je tato podmínka omezovala. Z údajů v katastru nemovitostí a z průzkumu území je patrné, že ke změnám prakticky nedošlo. Proto při pořizování nového územního plánu bylo i k tomuto území přistoupeno komplexně znovu jako k území, ve kterém není vyvíjena aktivita a kde lze využít nástroje územního plánu v plné škále bez toho, že by byly nadměrně dotčena práva vlastníků.“

50. Z uvedeného odůvodnění je patrné, že se odpůrkyně návazností na regulaci stanovenou v původním územním plánu zabývala a z jakých důvodů přistoupila ke změnám v regulaci předmětné lokality. Bez ohledu na hodnocení těchto úvah z hlediska přiměřenosti zásahu do vlastnických práv navrhovatelů (k tomu viz níže) nelze odůvodnění napadeného OOP považovat v tomto ohledu za nepřezkoumatelné.
51. Odůvodnění k rozhodnutí o budoucím vymezení parkové zeleně v ploše SV.030 (na podkladě územní studie US.2) a vypořádání navrhovaných alternativ je obsaženo jednak na

str. D74 až D77 odůvodnění napadeného OOP a jednak na str. K19 až K20, v rámci rozhodnutí o námitkách navrhovatelů. Stežejní pasáže jsou následující:

„Dle § 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, „Pro každé dva hektary zastavitelné plochy [...] smíšené obytné se vymezuje s touto zastavitelnou plochou související plocha veřejného prostranství o výměře nejméně 1000 m²; do této výměry se nezapočítávají pozemní komunikace“. Z právní úpravy tedy vyplývá nezbytnost plošného vymezení s plochou Z.4 souvisejícího veřejného prostranství, přičemž nejpříhodnější se obci jeví budoucí využití v podobě parkové zeleně. [...] Místo graficky vymezené plochy zeleně ZU-054 (0,7 ha) byla do podmínek územní studie US2 „Březina“ stanovena povinnost vymezení pozemků veřejného prostranství ve formě parkové zeleně stejného rozsahu. Tím byla povinnost vyplývající z výše uvedené vyhlášky zakomponována do podmínek zpracování územní studie, bez grafického průmětu do výkresové části výroku územního plánu. (...) Požadovaná velikost parku není v rozporu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., která hovoří o minimální velikosti parku vůči velikosti ploch k zástavbě. Pro stanovení optimální velikosti bylo nutné přihlídnout ke konkrétním podmínkám v území obce Zbraslav. V tomto případě vychází koncepce velikosti a koncepce umístění parku především ze struktury osídlení obce. Zbraslav je tvořena dvěma základními sídelními jednotkami: samotnou Zbraslaví a Březinou. Březina se nachází JZ od Zbraslavi podél silnice II/395 (Zastávka – Velká Bíteš). Zástavba Březiny na svém SZ konci je v doteku se zástavbou samotné Zbraslavi. Směrem na JV se tato dvě sídla, respektive jejich zástavby od sebe oddalují, prostor mezi nimi se otevírá. Na svém JV konci je zástavba Březiny od zástavby Zbraslavi vzdálená cca 400 m. Tento trojúhelníkový prostor, jak vyplývá z aktuálně platného ÚP, tak i z návrhu nového ÚP projednaného s dotčenými orgány spěje k zastavení, a jsou zde proto vymezeny dvě lokality – Z.4 a Z.5, které spolu kompozičně souvisejí. Tomuto potenciálnímu srůstání je potřeba nastavit základní prostorové parametry. Hlavním koncepčním prvkem, který převeze stávající prostorové působení nezastavěného klínu zemědělských pozemků mezi zástavbou obou sídel je park rozsahu alespoň 0,7 ha na širším JV konci stávajícího meziprostoru. Jak je patrné ze skici možného řešení je pouze takový rozsah schopen prostorově zajistit reminiscenci na existující nezastavěné území v případě budoucí zástavby a zajistit zachování minima prostorových vazeb v území. Tento park tak má nejenom utilitární rozměry, vztahené k vyhláškou požadovaným minimálním rozměrům, ale i kompoziční důvody. Ty zajišťuje jeho velikost – minimálně dvakrát tak větší než požaduje vyhláška, tj. 0,7 ha. Existence parků umístěných jihovýchodním směrem není pro toto území relevantní, když jejich existence s plochou Z.4 nesouvisí, je založena za jiným účelem a není důvodné, aby plocha Z.4 na nich fakticky cizopasila. Jiná alternativní řešení, jako např. nahrazení parku pásem zeleně podél nové komunikace zpřístupňující budoucí zástavbu či jiné formy zeleně v podobě neveřejných zahrad či stromořadí se souvisejícím chodníkem pro pěší, je z hlediska urbanistické koncepce neakceptovatelné.

Jediným veřejným prostranstvím, které je v návrhu územního plánu v lokalitě Z.4 vymezeno, je plocha veřejných prostranství všeobecných PU.056. Ta zajišťuje základní prostupnost nejen lokality Z.4 ale i Z.5. Plocha PU.056 je vedena středem dosud nezastavěného území tak, aby co nejlépe zajišťovala obsluhu zamýšlené zástavby a co nejlépe umožňovala vhodnou parcelaci zamýšlené zástavby. Plocha PU.056 je vedena zároveň tak, aby navazovala na SZ na ulici Školní a na JV vstřícně na navrhovaná veřejná prostranství v lokalitě Farská niva – západ (Z.1). [...] ve vztahu k velikosti zastavitelných ploch smíšených obytných je proto nutné uvést, že část veřejných prostranství, které generují zastavitelné plochy smíšené obytné v lokalitě Z.5 bude saturována zejména v ploše ZP.059 a rovněž i v rámci uvažovaného parku lokality Z.4., který svojí velikostí dostatečně kapacitně zajistí utilitární potřebu obou lokalit, při tom svým umístěním na JV zajistí výše zmíněné kompoziční hledisko.

52. Z citované části odůvodnění vyplývají důvody, pro které došlo k rozhodnutí o budoucím umístění parkové zeleně v ploše SV.030. Odpůrkyně se zabývala rovněž alternativami tohoto řešení, které však neakceptovala s odkazem na „hledisko urbanistické koncepce“, tj. koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (srov. § 43 odst. 1 stavebního zákona). Toto hledisko bylo v citované části odůvodnění popsáno a bylo zdůvodněno.
53. Důvody ke stanovení výměry parkové zeleně v ploše SV.030, obsažené ve shora citované části odůvodnění napadeného OOP, vycházejí z požadavků § 7 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006

Sb. Stanovení rozměrů minimálně dvakrát tak větších než stanovuje vyhláška, je odůvodněno blíže rozepsanými kompozičními důvody.

54. Pokud navrhovatelé napadenému OOP vytýkali, že v případě vymezené pozemní komunikace PU.056 (ta byla vymezena již v původním územním plánu a navrhovatelé s jejím vymezením souhlasí) není z územního plánu zřejmé, co vše veřejné prostranství s komunikací o ploše 0,37 ha zahrnuje, takovou námitku v procesu pořízení územního plánu neuplatnili. S ohledem na skutečnost, že se jedná o plochu veřejných prostranství všeobecných (PU), lze odkázat na podmínky jejího využití v bodě 8.11 textové části (výroku) územního plánu.
55. Navrhovateli uváděný rozpor na str. D29 a str. D72 se jeví být pouze zdánlivý. Jak je uvedeno na str. D28 odůvodnění napadeného OOP:

„Rozvojové plochy smíšené obytné venkovské jsou v Územním plánu vymezeny především pro pozemky rodinných domů a další bydlení nerušící funkce. V návaznosti na tyto rozvojové plochy jsou v rozvojových lokalitách obvykle navrženy i rozvojové plochy veřejných prostranství pro jejich obsluhu a v některých případech i rozvojové plochy veřejné zeleně pro zajištění rekreačního zázemí (podrobněji viz kap. D 6.1 tohoto odůvodnění).“
56. Pokud je na str. D29 ve vztahu k lokalitě „Březina“ (plochy SV.030 a SV.0,55 v rámci zastavitelné plochy Z.4) uvedeno, že *„plochy smíšené obytné venkovské jsou doplněny plochou veřejných prostranství všeobecných (místní komunikace), která bude sloužit k zajištění obslužnosti rodinných domů (propojení ulic Šlapalova a Na Nivě)“*, a tím se zjevně rozumí plocha veřejných prostranství PU.056, není to v rozporu se specifikací územní studie US.2 „Březina“ na str. D72., která hovoří o vymezení *„pozemků veřejného prostranství o minimální velikosti 0,7 ha a poměru stran 1:4 až 2:3 v rámci plochy SV.030 formou parkové zeleně“*. Přestože parková zeleň je vymežována samostatně (§ 7a vyhlášky č. 501/2006 Sb.), má charakter plochy veřejného prostranství (§ 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích).
57. Soud má za to, že z odůvodnění napadeného OOP v odkazovaných částech jsou seznatelné důvody, pro které odpůrkyně, resp. pořizovatel územně plánovací dokumentace, zvolili řešení plochy Z.4, proti němuž navrhovatelé brojí. Přestože vypořádání některých dílčích námitek navrhovatelů (zejména námitek týkajících se alternativ zvoleného řešení) je z hlediska požadavku na přezkoumatelnost odůvodnění velmi problematické (vypořádáno jednou větou o neakceptovatelnosti z hlediska urbanistické koncepce), odůvodnění podstaty věci je možné přezkoumat z hlediska jeho zákonnosti, resp. namítané disproportionality.
58. Ve vztahu k části odůvodnění týkající se přezkumu *postupu* při pořízení napadeného OOP lze shrnout, že soud ve světle námitek uplatněných ze strany navrhovatelů neshledal pochybení, pro které by bylo na místě návrhu vyhovět. Soud se proto mohl zaměřit na posouzení *zákonnosti* napadeného OOP ve vymezeném rozsahu.

III. Námitky proti podmíněnému využití území v ploše Z.4

III.a) Argumentace navrhovatelů

59. Podle navrhovatelů nemůže územní studie sloužit k prověřování, zda je vhodné použít plochu ke způsobu využití vymezenému územním plánem, její úlohou je hledat konkrétní řešení pro jeho naplnění. Odpůrkyně na jednu stranu uvádí velmi konkrétní požadavky na plochu veřejného prostranství – parková zeleň v ploše SV.030, tyto požadavky však s ohledem na charakter dotčené lokality bude moci splnit pouze omezené množství variant (především původně prosazovaná varianta – plocha ZU-054, viz str. D75 odůvodnění

územního plánu). Tím odpůrkyně stanovila využití území v podrobnosti větší, než přísluší regulačnímu plánu, což má za následek nezákonnost napadeného OOP (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 As 66/2019-41).

60. V případě plochy Z.4 požadavek odpůrkyně na plochu parku (veřejného prostranství) o rozměru významně (dvojnásobně) převyšujícím požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb., odporuje kritériu hospodárného využívání území. Velikost plochy zamýšleného parku je tak zcela nepřiměřená a neodpovídá požadavkům vyhlášky č. 501/2006 Sb. Argumentace odpůrkyně na str. K25 až K26 není přesvědčivá. A neodůvodňuje, proč plocha veřejného prostranství, kterou má tvořit park, je stanovena společně pro plochy Z.5 a Z.4. Požadavku vyhlášky odpovídá plocha veřejného prostranství o velikosti 0,3045 ha za celou plochu Z.4; územní plán Zbraslav však požaduje dvojnásobek (0,7ha).
61. Vyhláška č. 501/2006 Sb. nestanoví povinnost mít v každé části zástavby park nebo jiný podobný charakter zeleně. Územní plán navíc v dané lokalitě počítá i s plochou veřejného prostranství všeobecného s komunikací o ploše 0,37 ha (str. E35 odůvodnění), což rovněž přesahuje podmínky vyhlášky. Záměr parku zasahuje pouze část vlastníků (celkem 13 vlastníků, 8 pozemků k domům na ulici Šlapalova, každému vlastníkově 875 m²). Tito vlastníci tak přichází o nemalou část zastavitelné plochy. Změnou využitelnosti pozemků oproti Územnímu plánu Zbraslav z roku 2010 jim tak vzniká značná majetková újma.
62. Lhůta pro zpracování územní studie US.2 v délce 6 let je nepřiměřená. Zpracování územní studie by zásadně mělo předcházet tvorbě vlastní územně plánovací dokumentace. Pokud má územní studie *de facto* dotvořit územní plán, je nutno započít s jejím zpracováním co možná nejdříve po účinnosti územního plánu. Podmínka porízení územní studie po určitou dobu blokuje stavební využití daného území. Délka lhůty by tak měla být řádně odůvodněna (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2014, č. j. 8 As 152/2015-103). Odpůrkyně však žádnou úvahu ohledně přiměřenosti délky lhůty k vypracování územní studie US.2 s ohledem na možný zásah do práv dotčených vlastníků neučinila.
63. Odpůrkyně argumentovala především hospodárností s nakládáním s veřejnými prostředky, financováním studie a dobou nutnou pro zajištění koordinace územního plánování (str. K19). Nezkoumala však, zda lhůta překračující 4 roky odpovídá celkovému počtu územních studií, které územní plán požaduje pořídit, či rozsáhlosti dotčených ploch. Argument hospodárností nadto navrhovatelé odmítají s ohledem na zbytečnost a účelovost požadavku na zpracování studie, která zatěžuje rozpočet obce v situaci, kdy je řešení již dopředu připraveno. Při veřejném projednání bylo navrhovatelům sděleno, že si vlastníci musí územní studii zajistit sami, což neodpovídá odůvodnění územního plánu na str. D73, podle něhož lze ve střednědobém výhledu zajistit rozpočtové financování územní studie. Podle navrhovatelů si obec územní studii zaplatí a tím park potvrdí, bez ohledu na vůli, oprávněné zájmy a práva dotčených vlastníků.

III.b) Argumentace odpůrkyně

64. Odpůrkyně poukázala na podstatu institutu územní studie. Jejím prostřednictvím se prověřují, posuzují a ověřují různé varianty řešení určitých problémů v daném území – zde problém nejvhodnějšího umístění plochy veřejného prostranství. Provedení územní studie za předem stanovených podmínek je postup zákonem předvídaný (§ 43 odst. 2 stavebního zákona). Tvzení navrhovatelů, že je již o konečné poloze plochy veřejného prostranství rozhodnuto, je spekulativní. Územní studie prověří všechna možná a vhodná řešení a nalezne nejvhodnější způsob umístění plochy veřejného prostranství.

65. Vymezení plochy veřejného prostranství o rozloze 0,7 ha není nepřiměřené. Naplňuje kritérium vhodnosti (cílem územního plánu je regulace území odpůrce), i kritérium potřeby (odpůrkyni není znám jiný legislativní prostředek, který by mu umožnil dosáhnout požadované regulace).
66. Kritérium minimalizace zásahů a proporcionality v užším slova smyslu bylo vypořádáno na str. D75, D76 a D77 odůvodnění územního plánu. Řešení spočívající ve vymezení plochy veřejného prostranství až na základě zpracování územní studie US.2 bylo zvoleno jako nejméně invazivní. Pokud by totiž měla zůstat zachována zastavitelnost plochy Z.4, bylo nezbytné zajistit související plochu veřejného prostranství. V případě absence této plochy by musela být zastavitelnost plochy zrušena. Umístění plochy veřejného prostranství je navíc do značné míry ponecháno na dohodě vlastníků samotných, čímž je autoritativní zásah omezen na naprosté minimum.
67. Splnění kritéria proporcionality odpůrkyně dokládá též odkazem na argumentaci spočívající v odborném urbanistickém hledisku, zejména hledisku kompozičním, které je součástí úkolů územního plánování [§ 19 odst. 1 písm. d) stavebního zákona]. Část veřejných prostranství, které generují zastavitelné plochy smíšené obytné v lokalitě Z.5 má být saturována prostřednictvím plochy veřejného prostranství v lokalitě Z.4 právě zejména z kompozičních důvodů. Sloučení ploch Z.4 a Z.5 v otázce zeleně nemohlo vést k žádnému dotčení veřejných zájmů či práv dotčených vlastníků, neboť nevedlo ke změnám ve vymezení samotných ploch zeleně.
68. Lhůta pro zpracování územní studie US.2 není nepřiměřená. Platí, že lhůta pro zpracování územní studie pravidelně činí 4 roky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 1 As 50/2020-46), nejedná se však o nepřekročitelnou hranici. V odůvodněných případech je akceptovatelná i lhůta delší.
69. Odůvodnění napadeného OOP na str. D73 stanovenou lhůtu vysvětluje. Důvodem je snaha zajistit vyvážený vztah mezi přiměřenou dobou pro omezení vlastnických práv dotčených vlastníků a přiměřenou dobou nutnou pro zajištění koordinace územního plánování. Stanovenou lhůtu odůvodňuje i celkový počet požadovaných studií v územním plánu a rozsáhlost dotčených ploch.

III.c) Hodnocení soudu

70. Stěžejní podstatou sporu v této věci je nesouhlas navrhovatelů s tím, že by v ploše Z.4 měla být do budoucna umístěna plocha veřejného prostranství – parkové zeleně. Tento nesouhlas je legitimní, neboť navrhovatelé by v důsledku existence takové plochy byli omezeni ve svých vlastnických právech.
71. Jak vyplývá z průběhu pořízení územního plánu, odpůrkyně, resp. pořizovatel územního plánu, si byli vědomi nesouhlasu navrhovatelů s původním vymezením plochy parkové zeleně v ploše Z.4 (toto původní vymezení je zahrnuto do obrázku D25 jako součást odůvodnění napadeného OOP). Vymezení původně plánované plochy parkové zeleně v ploše Z.4 proto (či přesto) zahrnuli do územní studie US.2, která má být zpracována „pro podrobnější prověření rozvoje navržené smíšené obytné zástavby“. Z kritérií pro zpracování této studie je však zřejmé, že v rámci plochy SV.030 (rozvojová plocha smíšená obytná venkovská), která je součástí plochy Z.4, bude vymezeno veřejné prostranství o minimální velikosti 0,7 ha a poměru stran 1:4 až 2:3, a to formou parkové zeleně. Lhůta pro pořízení a zaevidování územní studie byla stanovena na dobu 6 let od nabytí účinnosti územního plánu.

72. S ohledem na argumentaci navrhovatelů, kteří poukazovali na dosavadní funkční využití regulované plochy a jejich nesouhlas s budoucím vymezením plochy veřejného prostranství (parkové zeleně) v této ploše, bylo na místě zaměřit se nejprve na důvody, které pořizovatele vedly k požadavku na zpracování územní studie (potažmo budoucí vymezení veřejného prostranství v dané lokalitě) a její opodstatněnost. Soud totiž zjistil, že tyto důvody, jak byly prezentovány v odůvodnění napadeného OOP, nemají oporu v hmotném právu, resp. v požadavcích právní úpravy, na nichž byla potřeba zpracování územní studie dle napadeného OOP ve vztahu k ploše Z.4 založena.

Požadavek na zpracování územní studie US.2 jde nad rámec požadavků právní úpravy

73. K institutu územní studie je nutno předeslat, že se obecně jedná o jeden z územně analytických podkladů. Jejím účelem je ověřit možnosti a podmínky změn v území. Slouží (buď) jako podklad k pořizování územně plánovací dokumentace, její změně a (nebo) pro rozhodování v území (§ 25 stavebního zákona).
74. Územní studie navrhuje, prověřuje a posuzuje možná řešení vybraných problémů, případně úprav nebo rozvoj některých funkčních systémů v území, například veřejné infrastruktury, územního systému ekologické stability, které by mohly významně ovlivňovat nebo podmiňovat využití a uspořádání území nebo jejich vybraných částí (§ 30 odst. 1 stavebního zákona). Pořizovatel pořizuje územní studii v případech, kdy je to uloženo územně plánovací dokumentací, z vlastního nebo jiného podnětu. V zadání územní studie určí pořizovatel její obsah, rozsah, cíle a účel (§ 30 odst. 2 stavebního zákona).
75. Navrhovatelům předně nelze přisvědčit v tom, že by při řešení území plochy Z.4 nebylo možné institut územní studie využít. Podle § 43 odst. 2 stavebního zákona lze při vymezení plochy nebo koridoru v územním plánu stanovit možnost, aby rozhodování o změnách v území bylo podmíněno (mj.) zpracováním územní studie. Studie US.2 byla určena pro „podrobnější prověření rozvoje navržené smíšené obytné zástavby, včetně vymezení pozemků veřejného prostranství o minimální velikosti 0,7 ha a poměru stran 1:4 až 2:3 v rámci plochy SV.030 formou parkové zeleně“. Takový obsah zadání je srozumitelný a určitý. Cílem územní studie US.2 nebylo prověření, zda je vhodné použít plochu ke způsobu využití vymezenému územním plánem, jak namítali navrhovatelé. Z jejího zadání a obsahu vyplývá, že pořizovatel nepochyboval o vhodnosti využití plochy SV.030 (v rámci plochy Z.4) k umístění veřejného prostranství (parku), pochyboval však o jeho přesné podobě a umístění.
76. Kritéria ke zpracování územní studie rovněž neodporují právní úpravě (ostatně nějaká přesná kritéria ani nejsou s ohledem na relativně volné podmínky tohoto institutu stanovena). Kritéria stanovující plochu, v jejímž rámci má být studie zpracována, limit poměru stran veřejného prostranství a jeho minimální velikost vyhovují požadavkům na zadání územní studie. S navrhovateli se nelze ztotožnit v tom, že by zadaná kritéria (podmínky pro jejířízení) mohlo splnit pouze jedno (již zpracované) řešení. Jsou totiž natolik konkrétní, aby mohlo dojít k naplnění jejího účelu, avšak zároveň natolik obecná, aby automaticky nekonvenovala jedinému řešení.
77. Jako problematické je však nutno hodnotit důvody, které odpůrkyni, resp. pořizovatele, vůbec vedly k požadavku na budoucí vymezení veřejného prostranství ve formě veřejné zeleně v ploše Z.4, resp. ploše SV.030. Jak vyplývá ze shora citované části odůvodnění textové části územního plánu, odpůrkyně založila potřebu vymezení plochy veřejného prostranství požadavkem § 7 odst. 2 věta druhá vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něhož se *pro*

každé dva hektary zastavitelné plochy bydlení, rekreace, občanského vybavení anebo smíšené obytné vymezuje s touto zastavitelnou plochou související plocha veřejného prostranství o výměře nejméně 1000 m²; s tím, že se do této výměry nezapočítávají pozemní komunikace. Dle odůvodnění napadeného OOP se vymezení veřejného prostranství v rozsahu uvedeném ve vyhlášce bere jako povinnost, s níž musí být podoba územního plánu uvedena do souladu.

78. K tomu je však nutno uvést, že požadavek na vymezení minimálně 1000 m² ploch veřejného prostranství na dva hektary zastavitelné plochy se podle judikatury Nejvyššího správního soudu vztahuje *pouze k nově vymezovaným zastavitelným plochám*, nikoli k plochám, které byly jako zastavitelné již vymezeny. To formuloval zcela jasně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 As 13/2016-35, který se zabýval otázkou, zda se má plocha veřejného prostranství vymezovat pouze tehdy, vymezuje-li se nová zastavitelná plocha o rozloze dvou hektarů, nebo zda se mají zastavitelné plochy k plochám veřejného prostranství přizpůsobovat dle poměru 20:1 (2 ha : 1000 m²), přičemž se přiklonil k prvnímu z výkladů. Navázal tak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2016, č. j. 4 As 149/2015-118, který odmítl výklad, podle něhož by bylo povinností u každé zastavitelné plochy bydlení, a to i menší než 2 ha, vymezit v jejím rámci novou plochu veřejného prostranství v rozsahu poměrném k požadavku 0,1 ha na 2 ha zastavitelné plochy. Krajský soud se s tímto výkladem ztotožňuje, neboť jej považuje za racionální a logický, a to mj. s ohledem na ochranu legitimního očekávání založeného na územně plánovací regulaci posouzené a schválené již v minulosti.
79. Z uvedených důvodů je nutno mít za to, že požadavek na vymezení plochy veřejného prostranství související s plochou, která již byla jako zastavitelná vymezena v územním plánu, jenž byl napadeným OOP nahrazen (tj. v územním plánu obce Zbraslav z roku 2010, k tomu viz např. schéma na straně E18 odůvodnění napadeného OOP), jde nad rámec požadavků stanovených v § 7 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Ostatně jak se uvádí na str. D39 odůvodnění napadeného OOP, v územním plánu jsou vymezeny rozvojové plochy veřejné zeleně již v několika lokalitách (mezi nimi však s ohledem na zahrnutí parku do US.2 chybí lokalita „Březina“, vymezovaná v ploše Z.4), přičemž se zde konstatuje, že „*vymezením rozvojových ploch zeleně – parky a parkově upravené plochy (ZP) v územním plánu je naplněno ustanovení § 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb. [...] když jsou vymezeny plochy veřejné zeleně, které zajišťují podmínky pro pozemky veřejných prostranství v dostatečném rozsahu. Další zajištění těchto ploch s charakterem veřejných prostranství v následných územně plánovacích dokumentacích nebo podkladech není tudíž zapotřebí (je ale možné).*“
80. To samo o sobě jistě nezákonné není. Jak se v odůvodnění napadeného OOP uvádí, možné to je. A obecně lze akceptovat též vyjádření odpůrkyně, že neexistuje právní nárok na kontinuitu regulace územně plánovacích dokumentace. Odpůrkyně jistě může své záměry v průběhu času přehodnotit. Pokud však byl primárním popudem této změny (jak vyplývá z odůvodnění napadeného OOP, včetně vypořádání námitek navrhovatelů) nesprávný výklad relevantní právní úpravy, tj. že dotčenou lokalitu nebylo možné ponechat beze změn s ohledem na požadavky účinných právních předpisů (§ 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb.), toto zjištění má významný dopad na posouzení proporcionality zvoleného řešení, jejíž naplnění navrhovatelé v průběhu pořízení územního plánu konzistentně rozporovali.
81. V této souvislosti je rovněž nutno se vymezit proti té části odůvodnění napadeného OOP, podle níž odpůrkyně, resp. pořizovatel územního plánu, odvozují z neaktivity na dosud vymezených zastavitelných plochách možnost využít plnou škálu nástrojů územního plánování, aniž by byla nadmíru dotčena práva vlastníků. Jak uvedl Nejvyšší správní soud

např. v rozsudku ze dne 29. 1. 2020, č. j. 9 As 171/2018-50, je třeba vycházet z toho, že územní plánování je dlouhodobým procesem, který by měl probíhat kontinuálně, tj. nově přijímaná dokumentace by měla navazovat na tu stávající. Neznamená to samozřejmě, že je třeba převzít všechny návrhové plochy; tím by byl vyloučen jakýkoli rozvoj v území. *Dotčené osoby nicméně musí mít možnost spolehnout se na určitou stálost územně plánovací dokumentace, respektive kontinuitu jejího vývoje, protože jedině tak jí mohou přizpůsobit své záměry.* Je tedy spíše nežádoucí, aby jednou projednané a schválené záměry byly opakovaně znovu posuzovány, přehodnocovány a měněny. Dochází tím k zásahu do legitimního očekávání dotčených osob a k neefektivnímu vynakládání veřejných prostředků (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 As 253/2016-45). Jakkoli tedy jistě nelze vyloučit změny ve funkčním využití pozemků, obdobně jako nelze vyloučit změnu stanovených podmínek takového využití, zasahuje-li taková změna do možnosti využití vlastnických práv dotčených osob, je třeba ji dostatečně odůvodnit (např. relevantní změnou okolností, věcnou nesprávností původního řešení ve spojení s kolizí s veřejným zájmem, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2023, č. j. 2 As 67/2022-42). A takové odůvodnění, které by bylo možné z hlediska zásahu do práv navrhovatelů akceptovat, napadené OOP neobsahuje.

Podmíněné využití plochy Z.4 odporuje principu proporcionality

82. Z odůvodnění napadeného OOP je patrné, že proporcionalita zvoleného řešení uvažována v určitém ohledu byla. Jako alternativu zvolenému postupu odpůrkyně zvažovala ponechání pozemků pod plochou Z.4 jejich stávajícímu skutečnému využití, tj. zemědělství, a zrušení jejich zastavitelnosti. Zvolený postup, který ponechává pozemkům zastavitelnost, proto (ve srovnání s touto „alternativou“) logicky vyhodnotila jako přiměřený a nediskriminační, *„neboť ještě vede k zamýšlenému cíli, když ponechává na dohodě vlastníků nemovitostí v území, v jakém poměru se budou na něm jednotlivě podílet a kde přesně se prostorově bude veřejné prostranství nacházet“.* Uvedené úvahy nicméně vycházely z nesprávného výkladu § 7 odst. 2 vyhlášky č. 506/2001 Sb., jak bylo shora uvedeno. A zvoleným řešením došlo k zásahu do vlastnických práv navrhovatelů z hlediska možnosti využití jejich pozemků v ploše Z.4.
83. Je-li územní studie na podkladě územně plánovací dokumentace podmínkou zastavitelnosti území (jako tomu bylo v tomto případě), působí podobně jako stavební uzávěra, tj. omezuje nebo zakazuje v určitém stanoveném rozsahu stavební činnost ve vymezeném území. Ostatně jak odůvodnění územního plánu na str. D73 shrnuje, *„výstavba v plochách, pro které je prověřením změn jejich využití podmíněno územní studií, je možné až poté, kdy její pořizovatel schválil možnost jejího využití jako územně plánovacího podkladu a podal návrh na vložení dat o této studii do evidence.“*
84. Na podkladě uplatněných námitek a při zohlednění výkladu právní úpravy, který ze strany pořizovatele napadeného OOP nebyl zohledněn, se proto soud zabýval posouzením přiměřenosti zásahu zvoleného řešení, tj. stanovenými podmínkami pro využití plochy Z.4. Použil přitom třístupňový test proporcionality (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 78/06, bod 23; či ze dne 15. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1587/15, bod 27, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 6 As 319/2021-111, bod 78), který sestává z následujících kroků posouzení: 1. test vhodnosti – zda opatření omezující základní právo je vůbec způsobilé dosáhnout sledovaného cíle; 2. test potřebnosti – zda sledovaného cíle není možno ve stejné nebo podobné míře dosáhnout jinými prostředky, které by méně zasahovaly do základního práva; a 3. test proporcionality v užším

smyslu – zda je zásah přiměřený, tedy zda je závažnost zásahu do základního práva je v dané konkrétní situaci vyvážena významem sledovaného cíle.

85. Z odůvodnění napadeného OOP je nutno ve vztahu k ploše Z.4 jako primární sledovaný cíl dovozovat požadavek na soulad územně plánovací dokumentace s relevantní právní úpravou, konkrétně s vyhláškou č. 501/2006 Sb., která byla vydána na podkladě § 194 písm. a) stavebního zákona k provedení jeho § 169 jako právní předpis stanovující obecné požadavky na využívání území. Jak ale bylo již výše vysvětleno, vymezení plochy Z.4 jako území zastavitelného (jako plochy smíšené obytné venkovské) by splňovalo podmínky této vyhlášky i bez toho, aby v jeho rámci vůbec bylo uvažováno o budoucím vymezení veřejného prostranství v podobě parkové zeleně. Za situace, kdy odůvodnění napadeného OOP fakticky neskýtá jiné důvody této změny, nesplňuje opatření omezující základní právo (požadavek na zpracování územní studie vymezující plochu parkové zeleně) test proporcionality hned v prvním zvažovaném kroku a je nutno konstatovat, že tímto testem neprošlo.
86. Pokud při zadání územní studie nejsou dostatečně zohledněna práva osob, jichž se omezení dotkne, nelze aplikaci takového nástroje územního plánování považovat za opodstatněnou. Nutno přihlédnout též ke lhůtě pro zpracování této studie, která přesahuje obvyklé období 4 let (byť lhůtu 6 let nelze automaticky hodnotit jako nepřiměřenou), což dopady do práv navrhovatelů dále zvyšuje a přispívá k závěru o nepřiměřenosti zásahu.
87. Jak již bylo shora uvedeno, umístění parkové zeleně či jiného veřejného prostranství do plochy Z.4 vyloučeno není. Je však třeba dbát na to, aby byl takový zásah do práv dotčených osob naplňoval kritéria přiměřenosti. Tato kritéria nebyla v posuzované věci naplněna, což je důvodem, pro který bylo na místě návrhu v požadovaném rozsahu vyhovět. Za této situace již nebylo nutné zabývat se ostatními uplatněnými námitkami (mimo již shrnutých, např. námitkami proti etapizaci, nevyužití dohody o parcelaci či nevymezení veřejně prospěšných staveb), neboť by to bylo s ohledem na přijaté závěry nadbytečné.

IV. Závěr a náklady řízení

88. Při přezkumu napadeného OOP soud dospěl k závěru, že územně plánovací regulace ve vymezené části odporuje požadavku na proporcionalitu zásahu do práv, která navrhovatelům přísluší. Cíl, který si odpůrkyně pro napadenou regulaci ve vztahu k ploše Z.4 stanovila, vycházel z nesprávného výkladu právní úpravy (§ 7 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.). S ohledem na toto zjištění nebylo možné akceptovat posouzení proporcionality zvoleného řešení, které odpůrkyně v napadeném OOP nabídla, a bylo nutno přisvědčit navrhovatelům, že požadavek na zpracování územní studie za účelem umístění veřejného prostranství do předmětné lokality představuje za posuzovaných, resp. zohledňovaných okolností nepřiměřený zásah do jejich vlastnických práv. Soud proto, vázán návrhem, přistoupil ke zrušení části napadeného opatření obecné povahy v požadovaném rozsahu, a to dnem právní moci tohoto rozsudku (§ 101d odst. 2 věta první s. ř. s.)
89. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., tj. podle principu úspěchu ve věci. Navrhovatelé byli ve věci plně úspěšní, proto jim soud přiznal náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Ty jsou tvořeny jednak náklady na soudní poplatek ve výši 8 x 5 000 Kč [40 000 Kč], jednak náklady na zastoupení advokátem spočívající v odměně za dva společné úkony právní služby po 3 100 Kč za každého

z navrhovatelů [převzetí věci, sepsí žaloby] a v náhradě jeho hotových výdajů ve formě dvou režijních paušálů po 300 Kč [tedy celkem 2 x 8 úkonů právní služby a 2 paušální platby] podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1, písm. a), d), a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [advokátní tarif]. Částku mimosmluvní odměny je však třeba snížit s přihlédnutím k § 12 odst. 4 advokátního tarifu o 20 %, tj. za 16 úkonů právní služby náleží 39 680 Kč (49 600 – 9 920). Náklady na režijní paušály pak činí 600 Kč. Celkovou částku nákladů na zastoupení advokátem je třeba zvýšit o částku 8 333 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše náhrady nákladů přiznané navrhovatelům tak činí 88 613 Kč (40 000 + 39 680 + 600 + 8 333). K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. června 2024

Petr Pospíšil v. r.
předseda senátu